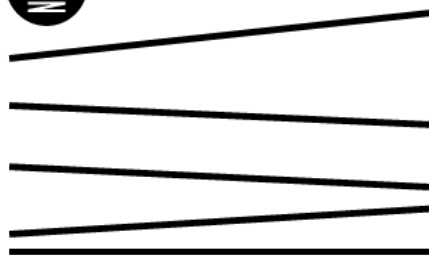

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

[Musiken af Joseph Sarti].

Anagilda : Dramma per musica da
rappresentasi nel teatro di Copenhagen
dell'anno 1758 = Anagilda : et musicalisk
Synge-Spil til at opføres paa Skue-Pladsen i
Kiøbenhavn i Vinteren 1758

Alternativ titel | Alternative title:

Anagilda.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kiøbenhavn : trykt udi Hans K. M. privil.
Bogtrykkerie, [1758]

Fysiske størrelse | Physical extent:

83 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Anagilda
Musicalist
Synge: Spil

1758

56, - 382, - 8°

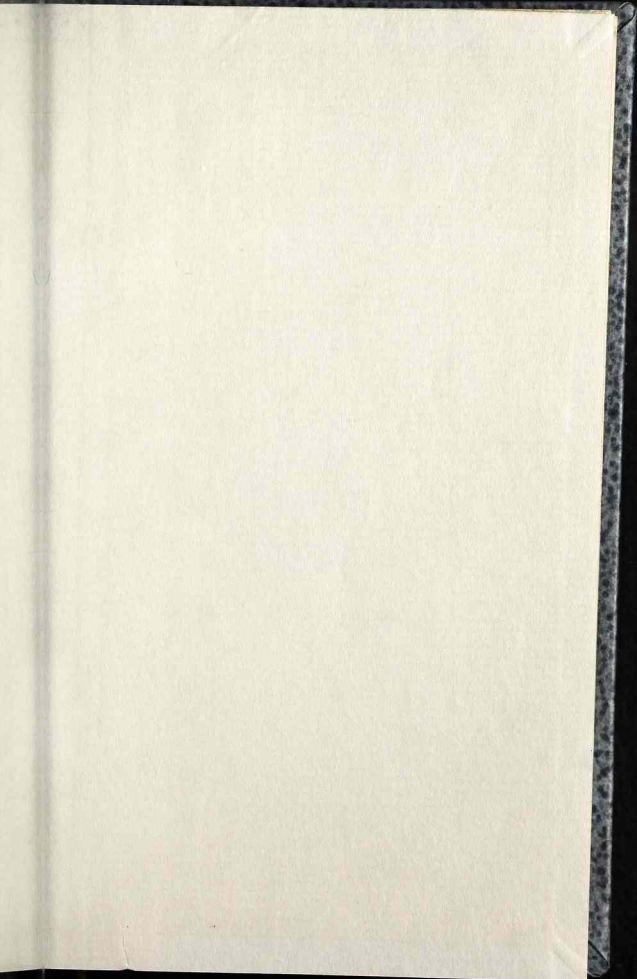
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02406 2

+REX

ANAGILDA DRAMMA

PER MUSICA

DA

RAPPRESENTARSI NEL TEA-
TRO DI COPENHAGEN
NELL' INVERNO DELL' ANNO 1758.

Anagilda

Et

Musicalist Synge-Spil

Sil at opføres paa

Skue-Pladsen

i Kiøbenhavn, i Vinteren

Anno 1758.

Kiøbenhavn,

Trykt ndi Hans K. M. privil. Bogtrykkerie.

ARGOMENTO.

Dopo aver guereggiato lungo tempo Sancio Re di Navarra, e Fernando Conte di Castiglia, rimessero alla sorte di una giornata Campale le loro differentze: in questa incontratisi per il Campo li due Principi, e battutisi assieme, cadè finalmente estinto il Re di Navarra; Di poi per interposizione di Potenze vicine si fece pace tra Fernando, e il Rè Garzia Figlio del morto Sancio, nei Capitoli della quale fu posto il Matrimonio di Fernando con Sancia Figlia del rè morto e Sorella di Garzia (questa per miglior suono della Musica chiameremo Anagilda) Andò Ferdinando in Navarra; (e qui comincia il Drama) Ma invece di ritrovarsi nel Talamo con Anagilda, si ritrovò nella Carcere incatenato, e tradito da quel Re. Dispiacque il tradimento ad Anagilda, ed avendo qualche compassione al Principe prigioniero, Finalmenta a poco a poco s'innamorò del medesimo, deliberò di salvarlo, e così fece, perche avuto l'adito nella Carcere, non volendo altra Compagna all'impre-

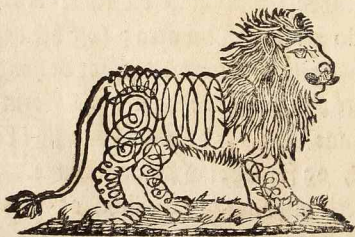
Indhold.

Efterat Sancio Konge til Navarra, og Fernando Greben af Castilien, lang Tid havde ført Krig med hverandre, overlod de en Dag til Skiebneen i et Slag at afgjøre deres Evigheds; I samme Slag traf disse to Tyrster at møde hinanden paa Marken, hvor de sloges med hverandre, saa at Kongen af Navarra endelig blev paa Stedet; Siden, ved Mellemhandling af de næstliggende Magter, blev Freden sluttet imellem Fernando, og Kong Garzia, en Son af den døde Sancio, i hvilke Freds-Capitler der blev fastsat Formæhling imellem Fernando og Sancia; en Daatter af den døde Konge og Søster til Garzia, (hvilken vi for meere Bellydenhed i Musiquen vil kalde Anagilda.) Fernando reyste til Navarra; (og her begynder Synge-Spillet,) men i steden for at handtænkte at være paa det Sted hvor hans Formæhling skulde gaae for sig, befandt hand sig i Lænker i Fængsel, og forraadt af samme Konge. Dette Forræderie mishagede Anagilda, og ved det hun havde en slags Medlidenhed med denne fangne Tyrste, blev hun meer og meer og endelig alde-

fa generosa, poslo si l'amante incatenato sulle spalle, lo portò fuori della Reggia, e finalmente in Castiglia. Tutto questo è raccontato dal Padre Rogatis nelle sue Storie della Spagna, ne vi si aggiunge altro di piu, che il Personaggio di Elvira Sorella di Fernando.

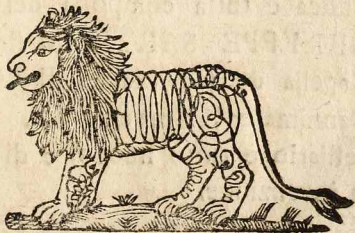
La Scena si pone in Tudela, vicino a confini della Navara, e nei confini di castiglia.

PER-

les forelsked i ham, besluttede at frie ham ud, og gjorde det og, thi da hun havde faaet Tilgangen til Fængselet at bliide, og vilde ey have nogen Medviidere med sig i et saa høymodigt Foretagende, da tog hun sin forelskede, som var bunden i Lænker, saa at han ikke kunde gaae, paa sine Skuldre, og bar ham uden for Slottet, og forhjalp ham tilsidst til Castilien; Alt dette fortælles af Pater Rogatis i hans Historier om Spanien, og tillegges her intet andet, end den Person Elvira, Søster til Fernando.

Scena forestilles i Tudela, nær ved Grændserne af Navarra og paa Grændserne af Castilien.

PERSONAGGI.

ANAGILDA,

La Sig. Marianna Galeotti.

FERNANDO, Conte di Castiglia.

Il Sigr. Domenico Scogli.

ELVIRA, Sua Sorella.

La Sig. Vittoria Galeotti.

GARZIA, Re di Navarra.

Il Sigr. Pietro Cramer.

La Musica è tutta composta del Sigr.

GIUSEPPE SARTI, Maestro di
Capella de sua Maesta Il Re di
Danimarca, Norvegia &c.

Il vestiario è tutto nuovo, e di nuova invenzione.

Personerne.

Anagilda,

Gomfr. Marianna Galeotti.

Fernando, Greve til Castilien.

Monfr. Domenico Scogli.

Elvira, Syster til Fernando.

Gomfr. Victoria Galeotti.

Garzia, Kongen af Navarra.

Monfr. Peter Cramer.

Musiquen er altsammen componeret af
Seigr. JOSEPH SARTI, Capel-
Mester i Hans Majestets Tjeneste.
Dragterne ere alle nye, og af nye
Invention.

ATTO PRIMO.

Scena Prima.

Campagna né confini di castiglia, e veduta di Tudela in lontano.

Elvira e Fernando.

Fer. **E**lvira, addio!

Elv. Deh mio Germano, ascolta.

Fer. Di pure,

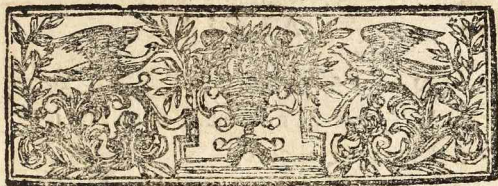
Elv. Oh Dio, non fò,
S'io potrò rivederti un'altra volta.

(piange.)

Fer. Generosa Germana, io più non vidi
Entro i tuoi lumi il testimonio vile
Del mole, e debil sesso;
Ah quell'ingiusto pianto
Non funesti talor la gioja mia

Elv. Fernando, e come vuoi,
Ch'io raffreni il mio duolo?

Nac-

Første ACT.

Første Scene.

En åaben Mark paa Grændserne af Ca-
stilien, og Tudela i Prospect
langt borte.

Elvira og Fernando.

Fer. **G**od Dag Elvira!

Elv. Ach hör min kiære Broder.

Fer. Sael ikkuns;

Elv. Ach Gud, jeg veed ikke,
Om jeg faaer dig nogen Tiid meere at
see. (græder)

Fer. Udelmodige Søster, jeg har aldrig seet
Før at du har vliift det ringeste Tegn
Paa den Banghed, som findes hos det svæ-
ge Kion;

Ach lad denne urimelige Graad
Ikke nu foruroelige mig min Glæde

Elv. Og hvorledes vil du Fernando
At jeg skulde tvinge min Sorg?

Nacqui forte, ma solo
Lo sprezzar i miei mali, e non i tuoi.

Fer. Elvira, tu sai pure,
Ch'in Navarra drizzar debbo il camino
Per ritrovar la sposa, e quai sventure
Può prepararmi il cielo,
Se la bella Anagilda è il mio destino?
Forse perigli chami
Le faette d'Amor tu, che non ami?

Elv. Ah Fernando, Fernando; il Padre e sangue
D'Anagilda, e Garzia da te svenato;
Fernando, hai di quel sangue
La mano ancor fumante -
Come darla vorrai
Pegno di fede ad una figlia amante?

Fer. Nel dì del gran conflitto, in cui la sorte
Per Castiglia decise,
Sancio da questa mano estinto giacque,
Ma di Fernando in sen la piaga tacque:
Germana addio, Deh frena
Frena quel pianto imbelles.
Timor non è d'alcun periglio; io volo
Alla mia bella, all'imeneo felice.

Jeg er vel haard, men alleene
Til at foragte mine egne Biderbærdighe-
der, og ikke dine.

Fer. Du veed dog vel, Elvira,
Alt jeg maae reyse til Navarra,
For der at tage imod min Gemahl, og hvad
Ulykke

Kand Himlen vel bestikke mig,
Naar den deyliche Anagilda er min Hensigt.
Maaſkee! du kalder det en Fare
Alt være heftig forliebt, du som ey elsker?

Elv. Ach Fernando, Fernando, Anagildes og
Garzies

Fader, som du har dræbt;
Fernando, du har jo ligesom, din Haand
Endnu rygende af hans Blod
Hvorledes vilde du kunde give den til
Pandt paa oprigrig Kiærlighed, til hans
Daatter, som din Forelskede?

Fer. Paa den bedrovelige Dag, da Skiebne
Bestikkede saa for Castilien
Faldt Sancio død for denne Haand,
Men Fernando finder endnu i Hiertet na-
gende Sorg herover.

Farvel min Søster, jeg beder
Dig, hold op med at græde saa bedroveligen
Jeg frygter ikke nogen Fare; jeg skynder
mig

Til min Deylige, til en saa lykkelig og glad
Formæhling,

E se v'è alcuno che ardisca impaccio porre
Alle mie giuste voglie;

Tremi qualunque sia

Che punito sarà per opra mia.

Talor se il vento freme

Chiuso negli antri cupi,

Dalle radici estreme

Vedi ondeggiar le rupi,

E le smarrite belve

Le selve

Abbandonar

Se poi dalla montagna

Esce dai varchi ignoti,

O và per la Campagna

Struggendo i Campi interi,

O dissipando i voti

Dé pallidi Nocchieri

Per l'agitato mar.

(parte.)

Scena II.

Elvira Sola.

Vanne con quella pace,

Che tu non lascia me Germano ingrato:

Purchè salvo tu torni, io sia mendace.

Ma troppo invido sei se non mi fai

Com-

Og hvis der er nogen som tørde vove at for-
hindre

Mig i mit retmæssige Forsæt

Maae de i hvem det er frygte

Alf mig derfor at blive straffet.

Naar Vinden bruser

Inde i de huule Bierge

Saa seer man Klipperne at røre sig som

Bølger, fra deres nnderste Grundbolde.

Og de glubende Dyr med Forstrækkelse

Alt flye ud

Alf Skovene.

Naar den siden farer ud af Biergenes
Ubekjendte Dale

Farer den enten over Marken

Med at fordærbe den aldeles ;

Eller og den til intet gjør

De bange Skibsfolks Ønsker

Paa det oprørte Hav.

(gaaer bort.)

Anden Scene.

Elvira (alleene.)

Gaae da, og gid du maae nyde meere Ro og
Fred

End du lader mig nu udi, utaknemelige Broder ;

Gid du maatte komme vel tilbage, og jeg maatte
løbe.

Men du er alt for misundelig, dersom du en gjør
Mig

Compagna del tuo fato,
Mentre a gioje; o perigli incontro vai.

Ai vaghi fiori in seno

Veglia la serpe ascosa

E là col suo veleno

Uccide il passagier.

Così è un cor, che langue

D'amor tiranno al fato,

Se cade ogn'or svenato

In braccio del piacer.

Scena III.

Appartamento di Garzia.

Garzia e Anagilda.

Gar. Qual torbido pensiero
Fin tra le faci ancor dê tuoi sponsali
Cara Anagilda, il tuo bel ciglio oscura?
Al più saggio, al più bello, ed al più forte,
Che nell' Iberia regni
A Fernando, al consorte,
Ne pur lieto prepari il primo amplesso?
Anagilda, che fai?

Ana. Ci penso adesso

Gar. Qual mercè mi prometti

Sc

Mig deelagtig i dit Foretagende ;
 Hvad enten du gaaer Glæde eller Fare i møde.
 Midt imellem de vundige Urter
 Ligger Slangen skjult og lurer
 Og med sin Gift
 Dræber den som gaaer der forbi.
 Saaledes er et Hierte, som foruroeliges
 Alf Elskovs heftige Drift,
 Da det falder hver Øyeblik ligesom død
 I fornøvelige Betragtninger.

Tredie Scene.

Garzies Gemål.

Garzia og Anagilda.

Gar. Hvad for uroelig Tanke
 Endog midt i Glæden af din Formæh-
 ling,
 Kære Anagilda, formørker dit muntre Ud-
 seende?
 Nu du har den Viiseste, Deyligste og Tap-
 perste,
 Som regierer i Iberien:
 Fernando, til Gemahl,
 Har du ikke lavet dig til at tage venlig imod
 ham?
 Anagilda hvad gjør du?
 Ana. Jeg tænker nu paa det.
 Gar. Hvad lover du mig,

Hvis

Se questo giorno istesso
Il tuo sposo vedrai?

An. Ci penso adesso.

Gar. E se lo sposo aspetti,
Gli preparasti ancora
Qualche dono gentil?

An. Già ci pensai.

Gar. Perchè a me no'l palesi?

An. Or lo vedrai.

(parte.)

Scene IV.

Garzia. (solo.)

Anagilda fedele,
Altri lacci preparo, ed altre faci,
Che lacci d'imeneo, lacci d'amore
Al Principe crudele;
Palesarti l'inganno, Anagilda vorrei,
Ma se il palese, o Dio, femina sei.
Ma con altra sembiante
A me viene Anagilda, or di Fernando
Parve nemica, ed or rassembra amante.

Scena V.

Anagilda, con una comparsa, che porta un bacile coperto, e Garzia.

An. Garzia, questo è il tesoro,
Che riservo al mio sposo:

Hvis du paa denne Dag
Gaaer din Brudgom at see?

A. Jeg tænker nu paa det.

Gar. Og, efterdi du venter din Brudgom,
Har du da og tillaved ham
En smuk Foræring?

A. Ja jeg har allerede tænkt derpaa.

Gar. Hvorfore har du ikke ladet mig det see?

A. Nu skal du faae det at see. (gaaer bort)

Fjerde Scene.

Garzia (alleene.)

Oprigtige Anagilda,

Jeg tillaver andre Baand, og andre Lænker
End Formæhlings Forbindtligheder, eller Kiær-
ligheds Baand

Til den grumme Prins;

Jeg vilde nok aabenbare dig denne Renke, Ana-
gilda,

Men dersom jeg aabenbarer det, o Gud,
du er et Gruentimmer.

Men Anagilda kommer til

Mig, med en anden Mine; nu seer hun ud

Som hun var breed paa, nu som forelsked i Fer-
nando.

Femte Scene.

A. Anagilda, med en Statist, som bær et Bekken be-
dækket, og Garzia,

A. An. Garzia, denne er den Skat
Som jeg forbarer til min Brudgom:
B Da

Ed è, come vedrai,
Al nostro Genitor costato assai.

Gar. Ad un cor generoso
Luce di gemme, e d'or scarfa risplende.

An. Dono trovai, che i lumi tuoi diletta.

Gar. Qualche acciaro farà?
(vuol scoprire)

An. Signore aspetta.
(lo ferma.)

Gar. Un usbetgo?

An. Ne pure; il mio diletto
Quando combatte arma di scoglio il petto.

Gar. Ma qual dono fia questo?

An. Vedi Germano, vedi,
(gli scopre il bacile, e mostra una veste in-
sanguinata, e tagliata.)

Che parla ancor,
Se al proprio cor tu credi,
Del genitor estinto,
Tutto il caso funesto è qui depinto
E l'empio sposo mio sparse i colori,
Garzia, vedi, e non mori?

Gar. *(Più resistere non fa l'anima mia.)*
Si palesi il pensiero,
Questo dunque Anagilda - - -

An. Questo dunque, o Garzia
Questo lacero ammanto
Che nel sangue del Padre intriso è tutto

Og har, som du vil faae at see,
Kosted vores Fader meget.

Gar. For et høymodig Hierte,
Skinner Guld og Edelssteene ringe.

An. Jeg har udsøgt en Gave, som vil fornøye
hans Dyne.

Gar. Det er vel en Kaarde? (vil tage Deks-
ket af)

An. Vie Herre. (holder ham tilbage.)

Gar. Et Harnisk?

An. Nej; min Kiæreste
Naar hand strider, bevæbner hand sig med
et haardt Hierte.

Gar. Men hvad er det da for en Gave?

An. See Broder, seer du
(tager Dekslet af, og viser en blom-
dig og i tu hugget Klædning.)

Det vidner endnu.

Dersom du ikke troer dig selv,

Da er vor døde Faders

Heele ulykkelige Hendelse her asmalet.

Og min grumme Brudgom har sat Farver-
ne herpaa.

Garzia, fand du see dette uden at døe.

Gar. (Nej min Siel fand ikke længere staa imod)
Man maa aabenbare sine Tanker,
Dette da Anagilda - - -

An. Denne da, o Garzia
Denne revne Kappe
Som overalt er blødet i vores Faders Blod

Fa pietade altrettanto,
Perchè del pianto è del suo Figlio
asciuto.

Gar. Questo - - -

An. Sì, questo è il pegno
Della fe di Fernando, e qui compose
Queste cifre amorose
Per caparra gentil de nostri amori.
Garzia, vedi, e non mori?

Gar. Questo dico è un inganno - - -

An. Si ch' è tuo sangue, e se finor nol sai,
Miralo e lo saprai

(in atto de partire)

Gar. Ferma, Anagilda, ascolta.
A tuoi Regi Imenei
Chamai l'empio Fernando
Oggi l'aspetto, e quando
Tra queste mura - - - Ah no Femina sei.

Or a danni d'un ingrato
Forfenato il cor s'adira
Or d'amore in mezzo all' ira
Ricomincia a palpar.

Vuol punir chi l' à ingannato,
A trovar le vie s'affretta;
E abborrisce la vendetta
Nel potersi vendicar.

(parte)

Sce.

Foraarsager lige saa stor Medynne
 Ved at være toed i Sønnens Taarer.

Gar. Dette, " " "

An. Ja, dette er pandtet

Paa min Kiærlighed til Fernando, som har
 sammenfrevet

Disse kiærlige Bogstaver

Til behagelig Begyndelse paa vores fælles
 Kiærlighed

Garzia, seer du dette uden at døe?

Gar. Dette siger jeg er en Rænke " " "

An. Jo det er dit Blod, og hvis du endnu ey tror
 er det

Gaa see det an, saa faaer du det at viide.
 (vil gaae)

Gar. Wie, Anagilda, hør:

Jeg har ladet kalde paa den grumme
 Fernando, til at fuldføre din Kongel. For-
 mæhling.

I Dag venter jeg ham, og naar

Han kommer inden for disse Muure " " "

Ach nej du er et Fruentimmer.

Engang finder et ubetænksom Hierte Lyst

I en Utafnemmeliges Ulykke,

Et andet Dyeblif midt i Breden

Begynder det at slaae af Kiærlighed.

Nu vil det straffe den som har bedraa-
 get det,

Nu igien søger det Udbeye til at hielpes den

Og har Ulfke til at hævne sig

Naar det kunde.

(gaaer bort.)

ATTO I.

Scene VI.

Anagilda (sola.)

Femina sono, e il dono, o Cieli, è vostro,
 Che Donna mi faceste
 Nascer da un sen, che hà generato un mo-
 stro,

Fernando, empio Fernando
 Quando debbo abbracciarti,
 Ma senza un fiero cor non posso amarti.
 Vieni barbaro sposo,
 A Mostrarmi la man, che m'ha tradita,
 Man, che privò il Genitor di vita.

Padre lo sento, oh Dio
 Che tu mi parli al cor,
 Ma venga il traditor
 Svenato al suol cadrà,
 Quell' empio, o giusti Dei
 Amare non potrei
 E solo il di lui sangue
 Placarmi un dì potrà.

Scena VII.

*Sala di Garzia della quale si apre una porta e si
 vede la stanza dov'è la Statua del Rè
 Sancio, custodita da guardie.*

Garzia e Fernando.

Fer. Gran Rege, il comun grido
 De tuoi Regni, e di te le glorie
 spande
 Dal

Siette Scene.

Anagilda (alleene.)

Jeg er et Fruentimmer, o Himmel, og det er
jeres Gave

Som har ladet mig fødes Fruentimmer, af et Liv
som har fødet sligt et Monstrum,

Fernando, grumme Fernando

Naar jeg skal omfavne dig;

Men uden et haardt Hierte kand jeg ikke elske dig.

Kom grumme Brudgom,

Alt viise mig Haanden som har forraadt mig,

Og som har skilt min Fader ved Livet.

O Gud! Jeg hører min Fader

Alt du taler til mig i mit Hierte,

Men lad Forræderen komme

Hand skal falde død til Jorden.

O retfærdige Guder! denne Ugudelige

Kand jeg ikke elske

Og hans Blod alleene

Kand tilfreds stille mig.

Endende Scene.

En Sahl som tilhører Garzia, hvorpaa en

Dør oplades, og sees et Gemal hvor Kong

Sancii Billede er, med Dagt ved.

Garzia og Fernando.

Store Konge, det almindelige Rigte

Udbreder dine Rigers og din Høvag-

telse

B 4

Gra

Dal più gelato al più fervente lido,
Ma la Fama è maligna ancor che grande.

Gar. Forse la reggia mia da rai s'accende,
Di quella Maestà, che in te risplende.

Fer. Dov' è la mia diletta?

Gar. Nel Talamo vincin Fernando aspetta.
Fernando, or la vedrai:
Ma sò , che all' apparir del suo sem-
biante,

Più non sarai della tua sposa amante.

Fer. Garzia, tu vuoi scherzar, veggio
(*Fernando osserva il ritratto d' Anagilda*)

Tra questi
Fredì, e morti colori
Temprar il cieco Dio, dardi pè cori;
Ma quanto ancor vorrai
Differirmi i contenti? Amasti mai?

Gar. Se pena così fiera
T'apporta lo sperar; vieni.

Fer. T'abbraccio.

Gar. Vieni Fernando; olà
(*si apre il prospecto, e si vede la statua di
Sancio con guardie*)

Qui non si spera.

Dal Talamo fatal la Sposa, Intendi?

Ti

Fra Norden til Osten

Men Fama giver dig dog ey ald den Ære du
tilkommer.

Gar. Mit Hof vil forelske sig

I den Majestæt som fremstinner hos dig.

Fer. Hvor er min Allerkjæreste?

Gar. Hun bier efter Fernando i Fornæhlings-
Gemakket.

Nu faaer du hende at see, Fernando:

Men jeg veed, at ved at faae hendes Ansigt
at see,

Saa vil du neppe meere være forliebt i din
Brud.

Fer. Garzia, du har Lust til at skiemte, jeg seer
(Fernando beseer Anagildes Portrait)

Blant disse

Kolde og døde Farver

Guden for Kjærlighed at skierpe Pille for
Hierter

Men hvortil vil du endnu

Opsætte mine Fornoyelser, har du aldrig
elsket?

Gar. Efterdi du finder saa stor Smerte

Ved at bie; Saa kom.

Fer. Ach jeg omfavner dig

Gar. Kom Fernando; Holla

(Prospecten aabnes, og sees Sancieri Sta-
tue med Bagt ved)

Her fandt du ingen Brud

Bente af dette ulykkelige Brude-Huus, ho-
rer du?

B s

Jeg

Ti destinaì la morte, e qui l'attendi.

Fer. Barbaro; Numi, Elvira,

Aita, ahime!

Anagilda, Fellone,

D'amicizia, e di fè,

Così le giuste leggi - • - Ahi mi
lamento

D'altrui senza ragione,

Dal seno di Garzia

Non si potea sperar, che un tradimento.

Gar. Gran fede ancor a la vendetta mia,
Quello è il Padre tradito.

Fer. E tu, che in queste forme
Imparasti a tradir: Del Padre forte
Un imagine sei ben più deforme.

Gar. Sancio, che in ciel dai sempiterni sogli
Questa vittima miri
Dell' altar, che preparo i fumi accogli.

Fer. Sancio, se nume sei,
Del sacrificio ingiusto
Lempio Ministro fulminar tu dei.

Gar. Orsù deponi intanto
Quell' acciar sì funesto a questo regno.

Fer. Sancio, a te lo consegno,

*(Fernando si cava la spada, e la pone tra le
mani della statua)*

Sc

Jeg har bestilket dig Døden, og her fand
du oppebie den.

Fer. O grumme, o Guder, o Elvira,
Hielp, ach mig elendige!
Anagilda, og du Forrædere,
Er det Venfjabs, og Ophrigtigheds
Loves retfærdige Handthævelse, ach jeg be-
klager mig
Over andre uden Marsag,
Thi af Garzies Hierte
Kunde man jo ikke vente andet end Forræ-
derie.

Gar. Hvilken stor Lettroenhed, at jeg ikke skulde
hævne mig;

Dette er min Fader som du har forraadt;

Fer. Og du, som paa slige Maader har
Lærdt at forraade: er din grumme Fader
Lig, ja meget overlegen i Grumhed.

Gar. Sancio, du som i de Himmelske Boeliger
Seer dette Offer, jeg
Tillæber dig! tag imod Røgen af dette Altære

Fer. Og du Sancio hvis du har guddommelig
Magt

Da burde du med Lynild,
For saa uretfærdig et Offer, dræbe en saa
ugudelig Offer-Præst

Ger. Strax aflæg et saa bedrøvelig
Baaen for dette Rige.

Fer. Jeg overleverer det til dig Sancio,
(Sancio tager Kaarden fra Siden og set-
ter den i Haanden paa Statuet)
Og

Se giamai t'hò tradito,
 Quella tua man di fallo
 Alla vendetta in questo seno invito,
 Ma se innocente io son, quel ferro renda,
 Ad una man fedel, che mi difenda.

(viene incatenato)

Scena VIII.

Anagilda e detti.

An. Che Spettacolo è questo?

Gar. Vieni Anagilda, ecco le Nozze al fine.

Che al tuo Fernando appresto.

Fer. Anagilda tu sei? Ah che per tali
 L'alte sembianze tue, tosto ravviso
 A una certa pietà, ch'ai de miei mali,
 E se pure a tradirmi oggi congiuri
 Più contento per te Fernando mora,
 Che puoi far bello un tradimento ancora.

An. Questo è Fernando?

Gar. E al temerario ardir nol conoscesti?

An. Ed è tuo prigioniero?

Gar. Quanto v'offesse?

Ana.

Og hvis jeg har forraadt dig,
 Saa gid at denne din Arm af Steen
 Til Hevn vilde støde det i mit Hjerte,
 Men hvis jeg er uskyldig, saa giv dette Baar-
 ben
 Til en tro Haand som, fand forsvare mig.
 (bliver bundet i Lænker)

Ottende Scene.

Anagilda og forrige.

- An. Hvad er dette for et Optog?
 Gar. Kom Anagilda, see her endelig det Bryls-
 lup
 Jeg tillæber for din Fernando.
 Fer. Er du Anagilda? Ach jeg troer
 Snarere i dit høymodige Udseende at blive
 vaer
 En slags Medlidenhed, som du har med min-
 ne Ulykker
 Og hvis du og i Dag er sammensvoret til at
 forraade mig.
 Saa døer Fernando med større Fornøvelse
 for din Skyld
 Hvis du er selv Uarsagen til sligt et Forræ-
 derie.
 An. Er denne Fernando?
 Gar. Og kender du ham ikke paa hans forbovne
 Udseende?
 An. Er hand din Fange?
 Gar. Hvormeget har hand ikke fortørnet dig?
 An.

Ana. E' vero.

Gar. Ne ti par reo di morte?

Ana. Ancor morire?

Fer. Ancor morir saprò senz' altra doglia,
Purchè ti spiaccia, o pur che tu lo voglia.

Ana. Pel Regno di Navarra
Troppo tardi morrai.

Fer. Adesso morirò.

*(vuol pigliar la spada alla statua, e Ana-
gilda la toglie essa)*

Ana. Ferma.

Fer. Anagilda, tu sei
Troppo tardi pietosa a i casi miei.

Gar. Che facesti?

Ana. Che feci, io non lo so!

Fer. Anagilda, la morte - - -

Ana. (E che dirò?)

Altro ferro più vile
Dè troncar quello stame
E alla tua vita rea non sia permesso
Col mio Padre innocente
Aver di morte un'istromento istesso.

(parte con la spada)

Fer. Garzia la morte - - -

Gar. E' stato

D'Anagilda il pensier grato al mio core,
Che in più lunghi martiri

La mia vendetta avrà pompa maggiore.

(parte)

Sce-

- An. Det er sandt.
 Gar. Synes du ikke hand har fortient Døden?
 An. Endog doe?
 Fer. Ja jeg skal endog doe, uden det skal foraar-
 sage mig Frygt, og det enten du vil, eller ey
 An. For Kongeriget Navarra
 Døer du alt for sildig.
 Fer. Nej jeg skal strax doe.
 (vil tage Kaarden af Haanden paa
 Billedet, og Anagilda tager den)
 An. Holdt.
 Fer. Hvad gjør du?
 Anagilda, du er
 Alt for sildig medlidende med mine Ulykker.
 Gar. Hvad gjorde du?
 An. Hvad gjorde jeg? Jeg veed det ikke.
 Fer. Anagilda! Døden . . .
 An. (Neh hvad skal jeg sige.)
 Et andet gemeen Sværd
 Burde afbugge dette Hoved
 Og det er ikke tilladt dig Ugudelige
 At dødes med det samme Gevær
 Som min uskyldige Fader.
 (gaaer bort med Kaarden)
 Fer. Garzia, Døden . . .
 Gar. Denne Anagildes Tankemaade
 Befaldd mig i mit Hierte.
 Og min Hevn ved at piine ham langsom
 Vil altsaa have større Ansæelse.
 (gaaer bort)
 Nien=

Scene IX.

Fernando, con Guardie.

Sancio, la morte, ah no!

Sancio, tu armasti

Dèl mio Ferro Anagilda, e vuoi, che sia

La bella Astrea dell'innocenza mia.

Voi, che le mie vicende,

Voi, che i miei tordi udite,

Fuggite, si fuggite:

Qui legge non s'intende,

Qui fedeltà non vè

E puoi, Tiranno, e puoi

Senza rossor mirarmi?

Qual fede avrà per voi

Chi non la fèrba a me?

Fine dell' Atto Primo.

Sce-

Niende Scene.

Fernando med Bagt.

Sancio, Døden, ach ney!

Sancio, du bevæbnede

Anagilda med mit Sværd, og vil du at hun

Skal være min Uskuldigheds Forsvarere.

J som hører paa hvad mig er hændet

J som hører paa den Uret man gjør mig

Ghyer, ja skynder jer herfra

Her vil man ingen Lov viide af,

Og her er ingen Ærlighed at finde.

Og kand du vel du allergrummeste

Ansæe mig uden at skamme dig?

Og hvad Ærlighed kand hand viise jer

Hand som ikke holder Love med mig.

Ende paa den Første Act.

ATTO SECONDO.

Gabinetto.

Scena Prima.

Anagilda, e *Garzia*, che discorrono tra loro uscendo fuori.

Ana. **P**ôtevi un dì per vendicare il Padre
Scuoter contra costui l'armate squadre.

Gar. Dimmi non è costui
Quel Fernando abborrito?

Ana. In Fernando tradito
Hò pietà di te stesso, e non di lui.
Abborrisco Fernando infino a morte,
E con odio piu forte
Di quello di *Garzia*;
Mentre mi duol, che d'una morte cade,
Di cui merta pietade.

Gar. Orsù, serba, *Anagilda*,
Amor tanto sincero,
Per quando tu farai sposa da vero.

Ana. Chi è Germana a *Garzia*,
Ben necessario vede
Di mostrar molto pria segni di fede

(parte.)

Scena II.

Garzia. (solo.)

Pur troppo è ver, che d'*Anagilda* il core

Più

Anden Act.

Cabinet.

Første Scene.

Anagilda og Garzia som taler sammen i det
de kommer ind.

Ana. Du kunde engang, for at hevne vores Fæ-
ders Død,

Trække med en bevæbnet Magt imod ham.

Gar. Men siig er denne ikke dog
Den forfærdelige Fernando?

Ana. I det Fernando er forraadt
Har jeg Medlidenhed med dig selv, og ikke
med ham;

Jeg har en dødelig Afsky til Fernando,

Og jeg hader ham meere

End Garzia selv;

Men imidlertid gjør det mig ondt, at hand
skulde dødes

Alf den hand fortjener Medlidenhed af.

Gar. Hør Anagilda, giem
Gaa alvorlig en Kierlighed
Indtil du virkeligen skal være Brud.

Ana. Den som er en Søster af Garzia
Synes at det er høyt nødvendigt, længe
Førend den Tid at viise Tegn paa sin Op-
rigtighed. (gaaer bort)

Anden Scene.

Garzia (alleene.)

Det er alt for sandt at Anagildes Hierte

Più che d'ira, e di sdegno, arde d'amore,
Già di Fernando il volto
La colpì, la sedusse;
Gia il nuovo amor l'aletta,
Ed il Padre si scorda, e la vendetta.

Saria piacer non pena
La servitù d'amore,
Quando la sua catena
Scioglier potesse un core
Che prigionier si fa.

Ma quando s'innamora
Ama, ed amar non crede,
E se n'avvede
Allora
Che sciogliersi non sà.

(parte)

Scena III.

Una Prigione.

Fernando, poi Anagilda. (a parte.)

Fer. **M**ia tradita Castiglia, e pur dovrei
Impunito lasciar il grand' oltraggio!
Ma gradite sventure
Se dal destino mio potessi pure
Ottener, che colei una sol volta
Dicesse sospirando:
Infelice Fernando.

Ana. (Infelice Fernando! E pur trovasti
Qualche pietade in me del tuo destino.)

Fer.

Brænder meere af Kiærlighed, end af Brede og
Foragt

Fernandi Dyne har allereede

Kørt, og forført hende,

Den nye Kiærlighed fornøyer hende allereede

Og hun forglemmer baade sin Fader og Hevnen.

Der vilde være Fornøjelse og ikke Uroe,

Bed Elskovs Slaverie

Hvis et Hierte, kunde

Løse sine Lænker,

Naar det har bundet sig.

Men naar det forlieber sig

Saa elsker det, uden at tænke at elske

Og fornemmer det ey

For, end naar

Det ey kand løse sig. (gaaer bort)

Tredie Scene.

Et Fængsel.

Fernando, siden Anagilda affides.

Fer. Du mit forraadte Castilia, skulde du vel
Lade en saa stor Boldsomhed blive u-
straffet;

Men dersom jeg kun i disse mine

Ulykker, kunde opnaae af Eliebnen,

Alt hun en eeneste gang vilde

Sukkende sige:

Ulyksalige Fernando.

Ana. (Ulyksalige Fernando! du har dog fundet
Nogen Medynk hos mig over din Eliebne.)

Fer. Ma quì appunto vicino
Muove tutta pensosa il vago piè,
(Ah se pensasse a me!)

Ana. (Che han da far con Fernando i pensier
miei?)

Cielo, pensaci tu, che giusto sei.)

Fer. Vieni cara Anagilda
A consolar fra queste mie ritorte
Chi vive in braccio a morte.

Ana. (Fuggo l'incontro; ah no,
Che cos è l'ascoltarlo?
Dunque l'ascolterò senza mirarlo.)
(*Anagilda se li accosta senza mirarlo*)

Fer. Anagilda, Anagilda.

Ana. Jo già ti ascolto, parla.

Fer. Almen un sguardo gira
Del bellissimo volto
A questi ceppi miei, che gl'infelici
Non può bene ascoltar, chi non li mira.

Ana. (Ah se un mio sguardo solo
Tanto può consolarlo,
Dunque lo mirerò, ma senza amarlo.)

Fer. Anagilda, uno sguardo.

Ana. Ecco, ti miro.

(*lo guarda*)

Fer. Ma se nieghi un sospiro
Verso queste mie pene,
Anagilda crudel, non guardi bene.

Ana.

Fer. Men her gaaer hun just
Gandske Tanke-suld og vanke.
(Uch gid hun tænkte paa mig!)

Ana. (Hvad har mine Tanke med Fernando at
bestille?)

(Himmel, du som er retfærdig, tænk du paa
ham.)

Fer. Kom allerkiæreste Anagilda
Alt trøste mig i mine Trængseler
Jeg som ey veed hvilket Øyeblik jeg skal døe.

Ana. (Jeg vil flye for ey at møde ham; men ney,
Hvad hindrer det jeg anholder ham?)

Altsaa vil jeg høre ham, uden at see paa ham
(Anagilda nærmer sig til ham
uden at see paa ham)

Fer. Anagilda, Anagilda.

Ana. Jeg hører dig alt, tael.

Fer. Vend i det ringeste et Øyeblik

Uf dit allerdeyligste Udsyn

Til disse mine Lænker, thi hvem som ey ret
seer paa,

Kand ey heller vel anholdre de Ulykksalige.

Ana. (Uch hvis et mit Øyeblik

Kand trøste ham saa meget,

Saa vil jeg see paa ham, men uden at elske
ham.)

Fer. Anagilda, et Øyeblik.

Ana. Jeg seer da paa dig; (seer paa ham)

Fer. Men du sukker ikke engang

Over disse mine Elendigheder.

Haardhiertede Anagilda, du seer ey ret paa
mig.

Ana. Ahi, che non posso a meno,
Che non esca un sospir da questo seno.

Fer. Già disarmò per me
Quel tuo sospir, la morte mia d'affanni.

Ana. No, Fernando, t'inganno,
Non sospirai perte.

Fer. Ma ben non può d'alcun esser amante
Chi per altrui sospira,
A un infelice avante.

Ana. Troppo farei al mio gran Padre infida,
S'io potessi, o Fernando
Scordarmi avanti a te dell' omicida.

Fer. Allor, ch' io sto penando
In così duro Inferno, e piangi il Padre,
Che in Ciel vive immortale
Così bella pietà tu spendi male.
Perchè incolpi il mio core,
Quanto più del mio cor fu rea la sorte
Dell' incontro fatal del Genitore?
Io quella falma forte
Con le lacrime mie, fredda bagnai.

Ana. Ma tu pianger non sai;

Fer. Mira, che pianger sò.

Ana. Dunque se lo piangesti io t'amerò.

(Chi resister potrebbe
Ad un pianto sì bel! Se non cedesse
Troppo foro il mio cor crudo, e spietato
Deh mi perdona, o Genitore amoro.

Oh

- Ana. Ach, jeg fand dog ikke holde mig
 Alt mit Hierte jo maa sukke engang.
- Fer. Nu har du betaget mig
 Med dit Gul, ald Bekymring for Døden.
- Ana. Nej Fernando, du bedrager dig,
 Jeg sukkede ikke for dig.
- Fer. Men den fand ey være forliebt i nogen anden
 Som sukker i en Ulyksaligs Nærværelse.
- Ana. Jeg var min ædle Fader alt for utro
 Hvis jeg skulde kunde, o! Fernando
 Forglemme det Manddrab som du paa ham
 har begaaet
- Fer. Nu, da jeg er beflemt
 Af saa haard Angst, da er den Medlidenhed
 at begræde
 Din Fader som i Himlen lever udødelig,
 Gode anvendt.
 Hvorfore har du erkiendt mig skyldig
 Da Skiebnen mere end mit Hierte var skyld
 I det ulykkelige Møde med din Fader?
 Jeg veed at jeg med mine Taarer
 Bedrøveligen har vædet, hans døde Legeme.
- Ana. Men du veed ey hvad det er at græde;
- Fer. Betragt, om jeg ey fand græde.
- Ana. Jeg elsker dig da siden du begræder ham;
 Hvem kunde imodstaae
 En saa bevægende Grand! dersom jeg kun ei
 Havde ladet mit arumme, og haarde Hierte
 alt forneget tilkiende.
- O elskelige Fader, jeg beder, forlad mig

Oh Dei, che dolce incanto
 E' d'un bel ciglio il pianto,
 Chi mai, chi può resistere
 Quel barbaro qual' è.

Giurai d'averti a sdegno,
 Ma se ti miro in volto,
 Mi scordo dell' impegno,
 Mi scordo ancor di me.

(parte)

Scene IV.

Fernando poi Garzia.

Fer. Grazie pietoso amor, più non risento
 Il duro peso delle mie catene
 Se Anagilda il mio bene
 Sente di me pietà: Fiero Garzia
 Fa di me ciò, che vuoi. No non pavento
 Il fiero tuo rigore.
 Se fido mi ama d'Anagilda il core.
 Ma ecco il mio Tiranno; ah ch' io non
 posso
 Odiarlo più, ne più mi sembra in volto
 Orribile, inumano,
 Se penso, ch' è dell' Idol mio Germano

Gar. Prence, con qual costanza
 Soffri le tue catene?

Fer.

Ach Guder, hvilken sød Henrykkelse
 Foraarfages ved at see Graaden af sin Kiæ-
 restes Dyne,
 Hvem kunde vel nogen Tid staae imod
 Hvem er saa barbarisk.

Jeg havde svoret at vilde foragte dig,
 Men naar jeg seer dit Ansigt
 Forglemmer jeg mit Forsæt
 Og mig selv med. (gaaer bort)

Fjerde Scene.

Fernando og siden Garzia.

15 Fer. **S**at du medlidende Kiærlighed, jeg finder
 nu ey meer
 Den tunge Vægt, af mine Lænker,
 Da Anagilda min Skat
 Har Medlidenhed med mig: Grumme Gar-
 zia,
 Gjør med mig hvad du vil. Ney, jeg frygter
 ikke
 Din gruelige Haardhed,
 Naar Anagildes Hierte elsker mig oprigtig.
 Men see der er min Tyran, ach jeg fand ikke
 hade
 Ham længere, og hans Alsyn forekommer
 mig ikke
 Meere, saa forfærdelig, og umenniskelig
 Naar jeg tænker at hand er Broder til den
 jeg tilbeder.

16 D Gar. Prins, jeg synes du bær med stor Roelighed
 Dine Lænker?
 Fer.

Fer. Il loro peso
Divenuto è leggier piu, che non credi.

Gar. Perchè?

Fer. Dirlo non posso.

Gar. Se tu sperì fuggir, lo sperì invano.

Fer. Mal conosci, Garzia,
Il mio cor, la mia mente, i desir miei,
S'io potessi fuggir, non fuggirei.

Tu non mi vedi

Nel seno il core

Oppresso il credi

Da vil timore

Ma un altro affetto

Celando va.

Le tue catene

Più non risento,

Non soffro pene

Dolor non sento

Ne in te condanno

La crudelta.

(parte)

Scena V.

Garzia poi Elvira.

Gar. Il suo dir non intendo.
L'arcana vi farà ma nol comprendo.

Elv. (Ecco il nostro nemico. Il mio Sembiante
Da quest' ombre coperto, a lui mi cela.)

Gar. (E quale occulto affetto

Chiu-

175er. Deres Lyngde

Er bleven lættene end du troer.

176ar. Hvorfor?

175er. Det kand jeg ikke sige.

176ar. Hvis du tænker at undvige, saa tænker du fejl.

175er. Garzia, du kiender en ret,

Mit Hierte, Sind eller Forlangende,

Hvis jeg kunde flye, saa vilde jeg ikke.

Du seer en hvad

Hierte der er i mit Bryst

Du troer det er beflemt

Al nedrig Frygt,

Men det har et andet Sinds Bevægelse

Som det holder skjult.

Dine Lænker du har lagt paa mig

Finder jeg ikke meere til

En heller til Sorg

Eller Smerte

Og ikke heller fordømmer jeg

Din Grumhed. (gaaer bort)

Femte Scene.

Garzia siden Elvira.

176ar. Jeg forstaaer en hvad hand vil siige,
Der maa være en Hemmelighed i, men
jeg begriber det ey.

175Elv. (Der er vores Fiende, min Gestalt
Gjør mig ukiendelig for ham, paa dette mør-
ke Sted.)

176ar. (Hvad for en hemmelig Sag

Maa

Chiude Fernando in petto?)

Elv. So, che quivi non lungi
Imprigionato il mio German si cela;
O libero lo rende l'amor mio,
O morò seco anch' io.)

Gar. (Che vuol costui.) E come tanto lice
A temerario moro
Nel mio Parco real?

Elv. (O Re felice!)

Gar. (O Re felice!) Olà, dimi, chi sei?

Elv. Ad altri, che al regnante
Rivelar non poss' io gl'arcani miei.

Gar. Quello appunto son' io.

Elv. A te minchino,
Felice apportator di gran destino.
Anabuzzo il gran Mago
Fin da lidi Affricani
Suo discepolo, e fervo, a te m'invia.
Sa, che in Tudela, e in questo Parco ap-
punto,
Trovassi un gran Tesoro
Dove che il sole a certo segno giunto
Coll' umbra ferirà d'un Vecchio Alloro o

Gar. Non più. Trovi Anabuzzo
Fede altrove a suoi detti, e in altro Regno o
Cerchi i Tesori.

Elv. Hai la mia vita, o Sire
Della mia fede in pegno

Maa Fernando have i Sinde?)

.v. Elv. (Jeg veed at ikke langt herfra skal
Findes min Broder Fængsel.

Gid min ømme Kiærlighed, maatte skaffe
ham frie,

Eller gid jeg maatte døe med ham.)

.is. Gar. (Hvad mon denne vil, og hvorledes tør den
ne dumdriftige Mohr

Komme ind i min Kongelige Have

.v. Elv. (O! lyksalige Konge!)

.is. Gar. (O! lyksalige Konge?) Hør du, siig hvem
er du?

.v. Elv. For andre end, Kongen selv

Kand jeg ikke aabenbare mine Hemmelig-
heder.

.is. Gar. Jeg er just ham selv.

.v. Elv. Jeg falder ned for dig, som den der
Tilfører dig Skiebns store Gævmildhed
Annabuzzo den store Trolldmand

Skikker mig som hans Discipel og Tiener

Gra de Africaniske Havbreder til dig, hand
Veed, at i Tudela, og just i denne Have,

Findes et stort Liggendefæe

Paa et Sted, hvor Solen med Skyggen af
Et gammelt Laurbær-Træ henviiser hvor det er

.is. Gar. Holdt op. Anabuzzo maa see til
Om man vil troe ham andensteds, og søge
Liggendefæe i andre Riiger.

.v. Elv. Du har mit Liv, allernaadigste Konge
I Pandt paa min Ærlighed

Se non trovo il Tesoro, io vùò morire. »

Gar. Così pronta felice
Hai la nostra favella.

Elv. Fù la mia genitrice
Spagnuola.

Gar. (E forse bella.)
Ma pur se Moro sei, saprai mentire.

Elv. Se non trovo il Tesoro io vùò morire. »

Gar. (M'offeri la sua vita, ed ha nel volto
Non sò, che di sincero.)

Elv. (Del German prigioniero
Facil mi sembra il varco.)

Gar. Or dimmi, quanto, e quale
Sia il Tessoro racciuso?

Elv. Un Regno vale.

Gar. Fia difficil l'impresa?

Elv. Ha una Furia d'Averno in sua difesa,

Gar. Temerario pensiero!
Con le Furie d'averno,
Folle, pugar vorrai?

Elv. Nel Cielo io spero.

Gar. Averti, se m'inganni
Jo ti sapro punire

Elv. Se non trovo il Tesoro, io vò morire. »
Scombra dell' anima

Tutto il rimor
Più non ti palpiti

- Gar. Hvis jeg ikke finder denne Skat vil jeg døe.
 Rand du allerede saa godt
 Børes Sprog.
 Elv. Ja min Moder
 Bar Spanst.
 Gar. (Og maaskee smuk.)
 Men omstiont du er en Mohr, kunde de dog
 lybe.
 Elv. Hvis jeg en finder Skatten, vil jeg døe.
 Gar. (Hand tilbyder mig sit Liv, og har i sine
 Lader,
 Som jeg synes, noget alvorligt.
 Elv. (Min fangne Broders
 Flugt synes at være læt for mig at tilbeve-
 bringe.)
 Gar. Hør, siig mig, hvor stor, og hvorledes
 Dette Liggendefæe er forbaret?
 Elv. Det er et Kongerige værd.
 Gar. Er det vanskelig at faae?
 Elv. En Helvedes Furie har det i Forbaring.
 Gar. Hvilken daarlig Tanke!
 Vilde du affindige slaaes
 Med et Furie af Helvede?
 Elv. Jeg forlader mig paa Himmelen.
 Gar. Tag dig i agt, hvis du bedrager mig
 Skal jeg lade dig straffe.
 Elv. Hvis jeg en finder Skatten, vil jeg døe.
 Bortjag af dit Sind
 Ald Frygt
 Lad dit Hierte

Dubbioso il cor
 Riposa, e credimi
 Ch' io son fedel.
 Se al mio Regnante
 Se al dover mio
 Per un istante
 Mancar poss'io
 Con me si vendichi
 Degnato il ciel.

(parte)

Scene VI.

Garzia. (solo.)

Gar. Quanta fede in quei detti!
 Ma tempo opportuno è ch'or io
 men vada

Di vendetta a cercar fieri Stumenti,
 Che per l'empio Fernando apprestar feci,
 Temo d'Anagilda l'amore,
 Temo l'ombra del Padre, è il suo fu-
 rore.

(parte)

Scena VII.

Cabinetto.

Anagilda. (sola)

Anagilda infelice, e che farai
 Manca l'esca al gran foco, or che la
 vita

Di Fernando già manca:
 Anima ardita! il suo scampa si tenti;

Vor.

En tvile
 Glæde dig til Røe, og troe
 Alt jeg er oprigtig.
 Dersom jeg for min Konge
 I det jeg giver mig ud for,
 I ringeste Maader
 Skulde feyle,
 Gaa lad Himlen paa mig
 Med rette hevne sig. (gaaer bort)

Siette Scene.

Garzia (alleene.)

Gar. Hvilken stor Ærlighed er der i disse Ord!
 Men nu er det belejligh Tid at jeg gaaer
 Alt lade opsoge de allergrueligste Reedtsfaber
 til at hevne
 Mig, og som jeg har ladet tillave for den u-
 gudelige Fernando
 Jeg frygter Anagildes Rærlighed,
 Jeg frygter min Faders Skygge, og hans
 Brede. (gaaer bort)

Endende Scene.

Cabinet.

Anagilda. (alleene)

Ulyksalige Anagilda, og hvad vil du giøre,
 Der fattes Gode for Ziden, nu da Fernando
 Fattes Livet;
 Trist Moed! der maa forsøges paa at lade ham
 flygte.

Vorrai tradir Garzia?
E come il Ciel concede
Cominciar dal tradire opre di fede?
Ma il German non è giusto,
E il ciel noi stringe,
Alla Giustizia più, che al sangue nostro.
Sì, lo scampo si tenti
Del mio caro Fernando.
Caro, ahime! è chi m'uccise il genitore?
Dite, quali di voi son più eloquenti
Ferite del mio Padre, o del mio core?

*(prende dal Tavolino la spada di
Fernando tolta alla statua)*

Te stringo o ferro illustre, o ferro, ah
quanto

Illustre a danni miei! Te dunque stringo,
A portar libertade al tuo Signore,
Ti darà maggior vanto
Qualche impresa fedel di questo core.

Quando il mar biancheggia, e freme
Quando il ciel lampeggia, e tuona
Il Nocchier che s'abbandona
Va Sicuro a naufragar.

Tutte l'onde son funeste
A chi manca ardire, e speme,
E si vincon le tempeste
Col saperle tollerar.

(parte)

Sce-

Vil du vel forraade Garzia?

Og hvorledes tillader Himmelen

Alt begynde paa at forraade Oprigtighed?

Men min Broder er en retfærdig,

Og Himlen har forbundet os

Meere til Retfærdighed, end til vores Blod.

Jo, jeg vil forsøge at hjælpe ham til at flye.

Min Kiære Fernando.

Kiære! ach hvad siger jeg! ham som har dræbt
min Fader?

Siig, hvem er meest veltalende, enten

Min Faders dødelige Saar, eller mit Hierte?

(tager den Kaarde som hør Fernando til,
som hun tog fra Billedet)

Jeg forbinder dig, du blanke Sværd; o Sværd,
hvor har du en

Bæret alt for blank til min Ulykke! dig forbinder
jeg

Til at forskaffe din Evere Frihed,

Erobringen af dette Hierte, vil

Give dig en større Anseelse.

Naar Havet skummer og bruser

Naar Himlen lyner og tordner,

Den Skipper som da overgiver sig

Maae vist lide Skibbrud.

Enhver Bølge truer med Undergang

Dem, som da taber Moed og Haab,

Men Stormen overvindes

Bed at vide at holde ud med den.

(gaaer bort)

Scena VIII.

Prigione.

Fernando. (solo)

Questi ceppi crudeli, e quest' orrore
Non ma arrecca timore, or che il mio
bene

Golla speranza a consolarmi viene.

Folle a Che penso? E quai contenti io fingo,

Quai speranze dipingo alla mia sorte?

Son fantasmi d'amore in seno a morte

Elvira, tu, dirai - - -

(E' gettata una spada dal balcone, e si sente una voce, che dice:)

Elv. Combatti, e spera.

Fer. Che rimiro? Che sento? E chi m'in-
via

Quella spada, e perchè?

Ch'io combatta, e con chi? Ch'io spe-
ri, e che?

Forfi Anagilda mia

Al mio scampo si accinge.

Ma quale a questo acciaro

Foglio avvolto rimiro?

(toglie una Carta legata alla spada)

Leggerò. Foglio caro - - -

Mà

Ottende Scene.

Kængsel.

Fernando. (alleene)

Disse gruene Lænker, og dette forfækkelige sted
Opvækker en Frygt hos mig, nu da min Al-
lerkiæreste

Kommer at trøste mig med Forhaabning.

Ussindige hvad tænker jeg? og hvad Fornøielse
indbilder

Jeg mig, hvilket Haab om min Eliebne afmaler
jeg mig?

Det er Kiærligheds Forbindelser i Hjertet, til
Døden,

Elvira, du skulde sige . . .
(der bliver kastet en Kaarde paa Gulvet
og der høres en Røst som siger)

Elv. Striid og Haab.

Fer. Hvad seer jeg igien? hvad hører jeg? og
hvem flyer mig

Denne Kaarde, og hvorfor?

Alt jeg skal stride, og med hvem? at jeg skal
haabe, og hvad?

Maaskee min Anagilda

Gjør sig Umage for min Flugt?

Men hvad for et Brev er dette

Som hænger ved denne Kaarde?

(tager et Blad Papiir som er bundet
ved Kaarden)

Jeg vil læse det. Kiære Brev . . .

Mà nò, celar conviene

(*mentre vuol aprir il foglio sente
aprir la stanza*)

Per ora il foglio; un risoluto armato:

Oh Dio, con nudo acciaio a me ne viene!

Combatti, e spera! ecco il nemico appunto

Scene IX.

*Anagilda con ferro nudo mascherata, e travestita, e il sudetto che gli tirà un colpo
mano, dicendo:*

Fer. A te.

Ana. Fermati ingrato!

Fer. Che sento? E chi mà toltà

La forza al braccio - - - chi sei?

Ana. Se non lo sai,

Da questo sangue mio ben lo vedrai,
Perchè tu ne spargesti un'altra volta.

Ah Fernando inumano!

Dunque non t'è gradita

Ne libertà, ne fè, se quella mano,

Che n'è ministra a te, quella hai ferita?

Fer. Ah ferro, ah mano, ah core, ah sangue,
ah pianto,

Ah ingrata libertà, se costì tanto!

Fedelissima amante,

E tu destra crudel, che tanto errasti

Col

Men nej, jeg maa skjule det.

(i det hand vil oplukke Brevet hører hand

Døren oplukkes paa Fængselet)

Kor nærværende Tid; En dristig, beovbnet

Ach Gud; Kommer til mig, med Kaarden i

Haanden:

Striid og Haab! der er just Fienden.

Niende Scene.

ANAGILDA med blot Kaarde i Haanden, med Mæsse, og forflædt, og FERNANDO som giver hende et Stød paa Haanden, sigende:

FER. Kom her du.

ANA. Holdt inde utaknemmelige

FER. Hvad hører jeg? Og hvad har betaget mig Min Styrke i Armen . . . Hvem er du?

ANA. Hvis du ey veed det, saa Kænd du af dette mit Blod see det;

Efterdi du har tilforn udgydet det.

Ach umenniskelige Fernando!

Du bryder dig altsaa

Hverken om Frihed, eller Oprigtighed, efterdi

Du har saaret den Haand, som gjør vel imod dig?

FER. Ach Kaarde, ach Haand, ach Hierte, ach Blod, ach Graad,

Ach utaknemmelige Frihed, da du koster saa meget!

Alleroprigtigste Elskerinde!

Og du Haand som saaledes har forgrebet dig.

Col ferro istesso emenderai l'errore,
Quando a punirlo il mio dolor non basti.

Ana. Taci, che reo non fosti, io ben m'avvedo

E al pianto tuo, più che al mio sangue
credo

Sù partiamo, che molto
Può costare ogni indugio a i casi tuoi.
Partiam.

Fer. Perchè mi vuoi

Allor, ch'io son più reo, da lacci sciolto?

Ana. Partiam, Fernando, e della vita mia
Abbi timor, se della tua n'hà pocco.
Il barbaro Garzia

Parmi, ahimè di sentirlo in questo loco
Uccider mi saprebbe: ah senti è desso.

Fer. Se la morte è perte, fuggiamo adesso.

Fer. Se fedel cor mio tu sei

Non bagnar di pianto il ciglio;

Si fa grave il mio periglio,

Se ti sforza a lagrimar.

Ana. Se il mio ben, cor mio, tu sei,

Se il mio cor vive in quel ciglio;

Come vuoi, che l' tuo periglio

Non mi sforzi a lagrimar?

(*Fernando, Anagilda a. 2.*)

Di due cori innamorati

Ser. -

Jeg vil med samme Kaarde rette Gorseelsen
Hvis min hiertelige Gortrydelse ey er nok
dertil.

Ana. Tie stille, jeg seer nok nu, at du var uskyldig,
Og jeg troer meere din Graad, end mit Blod.
Lad os gaae herfra, thi at vie længere
Noget Dyeblik, kand koste meget, i disse dine
Omstændigheder; lad os gaae.

Fer. Hvi vil du, at jeg nu,
Da jeg er meere strafværdig, skal løses af
mine Lænker?

Ana. Lad os gaae, og du Fernando hav Omsorg
For mit Liv, thi du har kuns liden for dig selv
Den forfækkelige Garzia,
Synes mig, ach vee mig! at høre ham paa
dette Sted,

Hand slog mig vift ihjel: ach hør det er ham.

Fer. Hvis du frygter for at døe, saa lad os strax
flye.

Fer. Efterdi du mit Hierte er mig tro
Saa væde ikke dine Øyne med Graad;
Derved gjør du mig min Fare større,
Hvis du saa heftig græder.

Ana. Efterdi du er min Skat, og mit Hierte,
Og efterdi mit Hierte lever ved dig;
Hvorledes vil du da, at den Fare du er
udi

Ikke skulde komme mig til at græde?

(Fernando og Anagilda begge To.)

Du Gud for Kiærlighed! vedligehold

Even.

Serba, Amore, i lacci amanti,
 Nè soffrir ch' entri lo sdegno
 Il tuo regno
 A disturbar.

Fine del Secondo Atto.

ATTO TERZO.

Scena Prima.

Elvira incatenata, e Guardie.

Oh Dio che farà mai!
 Disserate trovai
 Del carcere le porte, senza Fernando.
 Forse armato del brando
 Hà tentato lo scampo, e forse è morto?
 L'empio Garzia mi crede
 Perche in spoglia virile, e sconosciuta
 Autor della sua fuga;
 E fra frette catene, e fra ritorte
 Forse in breve sarò condotta a morte.
 Misera me d'un Tiran prigioniera,
 Senza German, senza conforto, oh Dio!
 Non avrà alcun pietade al dolor mio!
 Ecco il Tiran, anima forte! ardire!

Scce-

Evende forelskede Hierters kærlike forbindelse,
 Og tillad ikke Alind
 Alt forstyrre
 Dit Rige.

Ende paa den Anden Act.

Fredie ACT.

Første Scene.

Elvira i Lænker og Bagt.

G! Gud! hvad mon der blive af!
 Jeg fandt Fængslets
 Dørre oplukte, og ikke Fernando der.
 Maaskee hand bebødnet med det Sværd jeg gav
 Ham, har forsøgt at flye, og maaskee hand er død
 Den ugudelige Garzia troer mig
 Fordi jeg i Mands Klæder er ukiendelig,
 Og hand veed ey jeg er Aarsag til hans Undvigelse,
 Og maaskee jeg og inden kort Tid, bliver i
 Disse Lænker og Piinsler henført at døe.
 Ach mig Elendige! som er et saa grumt Mennis-
 kes Fange
 Uden Broder, uden Hielp, o Gud!
 Hand vil aldrig have ringeste Medlidenhed med
 min Sorg!
 Der er Tyrannen; frist Moed! dristig!

Ans

Scena II.

Garzia, e Elvira.

Elv. **F**ellon, era Fernando
 Quel Tesoro, o crudel, che qui in
 perdei.

E tu la furia sei
 Che nefosti Custode, e me l'hai tolto.
 Barbaro io son Elvira.

(si scopre)

Gar. (Oh Dio, che ascolto!)

Elv. Io sono Elvira, e l'altro mio Tesoro,
 Per cui salvare imploro
 L'istessa tua ferezza,
 E' il pregio d'onestate.

Gar. (E di bellezza.)

Togliete, olà quei lacci. Elvira avrai

(li cavano le catene)

Per Carcere la Reggia, e d'Anagilda
 La compagna sarai.

(parte)

Scena III.

Elvira. (solo.)

Oh Dio, se a me comprasti
 Si dura servitù, quasi direi,
 Mia costante onestà, crudel tu sei.
 Ma purchè salvo sia,
 Il Germano Fernando
 Ogni affanno m'è gioja anco penando.

Anden Scene.

Elvira og Garzia.

IE Elv. Forrædere; Fernando var den
 Skat, du Grueligste, som jeg har mistet
 her,

Og du er den Furie, som
 Havde ham i Forvaring, og som har taget
 ham fra mig,

Barbar jeg er Elvira. (aaenbarer sig)

SD Gar. (O Gud, hvad hører jeg!)

IE Elv. Jeg er Elvira, og den min Skat
 For hvilken at frelse, jeg saa høyt tilbedes
 Dig midt i din Grumhed endog,
 Er Ærligheden selv.

SD Gar. (Hun er deylig.)

Hør der, tag disse Lænker bort. Elvira skal
 have (de tager Lænkerne af hende)

O Steden for Fængsel mit Slot, og
 Du skal blive Anagildes lige. (gaaer bort)

Tredie Scene.

Elvira. (alleene)

3 O Gud, hvis du har tilkiøbt mig
 Et saa haardt Slaverie, da vilde jeg næsten
 sig

ME Alt min bestandige Oprigtighed, var grum.

ME Men dog naar kun min Broder

64 Fernando fandt frelses

Q Da er ald Fortred min Glæde endog midt i Be-
 drøvelse.

Hvis

Se il ciel mi divide
 Dal caro german
 Perche non m'uccide
 Pietoso il martir.

Divisa un momento
 Dal dolce tesoro
 Non vivo, non moro,
 Ma provo il tormento
 D'un viver penoso,
 D'un lungo martir.

(parte).

Scene IV.

Anagilda ferita la mano, e *Fernando* ancora
 incatenato.

Ana. Quanto è grave al mio cor quel duro
 laccio,
 Che al fuggitivo tuo già stanco piede,
 E alle speranze mie serve d'impaccio.
 Qui non si vede Albergo, ne Pastore
 Da cui si spera industriosa aita.

Fer. Quanto ingiuste *Anagilda*
 Sono le tue querele
 Per questa, e non per quella io son cru-
 dele.

Ana. Fernando, non temer, che lieve assai
 E la mia piaga; e questa destra mia,
 Che per pegno di fè ti destinai
 Al grande officio suo non è impedita
 Per darti giusto aita
 Ma dimmi; non sapesti

Da s

Hvis Himmelen adskiller mig
 Fra min kiære Broder
 Hvi er mine Liidesser
 Da ey saa medliidende, at dræbe mig, og.
 Naar jeg et Øneblif er skildt fra
 Min kiære Broder
 Da veed jeg hverken jeg er levende eller død,
 Men finder i den Tid til intet andet
 End et bekymring-suld Liv
 Og Smerte uden Ende. (gaaer bort)

Fjerde Scene.

Anagilda med den eene Haand blessered, og Fernando endnu i Lænker.

Ana. Hvor tungt er det ikke for mig, at see de
 Lænker,
 Som, saavel for din Flugt,
 Som for mit Haab forarsager forhindring.
 Her seer man hverken Herberge eller Hyrder,
 Som man kunde vente Hielp af.

Fer. Hvor ubetæntsom Anagilda
 Er din Klage
 Jeg sørger ikke over dette, men over dette.

Ana. Frygt ikke, Fernando, thi denne min Bunde
 Er ey af Betydenhed, og min Haand
 Som jeg har foresat mig at give dig til Tegn
 paa min Kiærlighed
 Er ey derved forhindret i sit Foretagende
 Med billigen at hielp dig.
 Men siig mig: Vidste du ikke

Da chi di poi quest' altra spada avesti?

Fer. Tutto ti dissi; e già, che m'è permesso
Dal luogo più sicuro

Quel foglio, ch' all' acciario

Avvolto cadde, io voglio aprire adesso.

Ana. Io leggerlo vorrei.

Fer. Come ti piace.

Or dimmi, cara e chi?

(*Anagilda legge*)

Ana. Chi ti scrive è mendace.

Fer. Anagilda, mi sgrida?

Ana. Si dice pur così.

Quella che d'Anagilda è a te più fida,
Dimmi dov' è costei?

Fer. Ah che sarà.

Ana. Che la mia fè vuol imparar da lei
Qualche cosa di più, s'ella lo sà.

(*legge*)

"Caro Fernando mio

"Oggi ti salvo, o ch'io

"Vò restat prigioniera.

"Eccoti il ferro; Amico, il fato arrida

"A questa impresa mia; combatti, e
spera!

"Quella, che d'Anagilda è a te più fida

Vanne, sì vanne ingrato

A costei, chè ti sciolga

Il piede incatenato.

(*vuol partire*)

Fer.

Fra hvem du fik den anden Kaarde?

Fer. Jeg har sagt dig det altsammen; eg efterdi jeg
Er sikker paa dette Sted,
Vil jeg oplukke det Brev nu,
Som hængte bundet ved Kaarden.

Ana. Jeg vilde nok læse det

Fer. Eigefom dig behager.

Men siig mig Allerkiæreste, hvem er det?

(Anagilda læser)

Ana. Den der skriver dig her til, lyver.

Fer. Anagilda taler mig saaledes til?

Ana. Jeg spørger kun.

Den, som er dig meere tro end Anagilda

Siig mig det: Hvor er hun?

Fer. Ach hvad skal det være

Ana. Thi min oprigtige Kiærlighed vil lære af
hende

Noget meere, hvis hun selv veed det.

(læser)

"Min kiære Fernando

"I Dag frier jeg dig ud, eller jeg

"Kommer i Fængsel.

"Der er et Sverd, den medlidende Skieb-
ne hjælper

"Mig i mit Foretagende, Strid og Haab!

"Dette skriver den der er dig oprigtigere
end Anagilda.

Gaae, ja, gaae Utafnemmelige

Til hende, at hun fandt løse

Dig af dine Lænker.

(vil gaae)

Fer. Senti, lassiami dire.

Ana. Rendimi ciò, ch' è mio. Voglio par-
tire,

Al tuo affetto donai

Del morto Genitore - - -

Fer. Ma se - - -

Ana. Ma se render a me non puoi

Rosor, Padre, German, Patria tradita; e

Fernando aspetta, e qui lo scrivi poi

A tanta dote aggiunto ancor la vita.

(parte furiosa, e li getta il foglio) (o)

Fer. Ferma, ascolta; Che miro! Elvira scrisse, e

Ascolta, ah fosse per un poco, Oh Dio, o

Quel tuo piè tra catene, e non il mio..o

Mi sento il cor trafiggere,

Presso a morir son io,

E pur non posso oh Dio

Seguir l'amato ben.

Non sò dove mi volgere

Indarno i numi invoco

E il duolo a poco a poco

Mi svelle il cor dal sen.

(parte)

Sce--

57 Fer. Hør, lad mig tale.

1A Ana. Giv mig det som er mit. Jeg vil gaae,
Jeg har af Kiærlighed til dig
Forglemmt min Fader du har dræbt . . .

57 Fer. Men naar . . .

1A Ana. Men naar du ey kand erstatte mig
Den Skam, at have forraadet, min Fader,
Broder og Fædreland
Vie endunn lidt Fernando, og see til om
hun og
Til ald den Medgift hun lover, vil under
skrive

Livet, som jeg har viist dig.

(gaaer vred bort, og kaster Brevet til ham)

57 Fer. Vie, hør; hvad seer jeg! Elvira har skre
vet det

Hør; ach gid at din Soed for dette lidet Dje
blif

Var i Kiæder og ikke min, at du maatte ey
saaledes løbe bort.

Jeg finder at mit Hierte igiennemstikkes,

Jeg er nær ved Døden,

O Gud! jeg kand dog ikke

Følge min høyst-elskede Skat.

Jeg veed ey hvor jeg skal vende mig hen

Jeg anraaber Guderne forgiæves

Og min Sorg begynder ligesom lide

Efter lidt at rive mit Hierte i tu.

(gaaer bort)

ATTO III.

Scena V.

Garzia poi Elvira.

Gar. **G**ermana infida! un sospir di Fernan-
do - - -

Elv. Già cortese Tiranno è alfin Garzia,
S'entro la Reggia sua pianger concede.

Gar. Ancor ben più cortese or mi vedrai,
Deh senti, Elvira?
Acìò, che il Ciel destina
Non resista il tuo core:
Scordati pur di me, farai Regina.

Elv. Se conforme il costume hai preparato
Per faci d'Imeneo quelle di morte.
Temerario; e dovrei farti secondo
Il Soglio di Navarra? Elvira dunque
E' nata a popolar di mostri il Mondo?

Gar. Orsù sente, e risolvi,
Pochi momenti a tuoi consigli io dono.
O un infame supplicio, o un Regio
Trono.

Tu mi disprezzi ingrata
Tu desti il mio furore
Ma temi il mio rigore
Ma non sei sciolta ancor

Sento, che parli altera.
Ma se tu non paventi,

Femte Scene.

Garzia siden Elvira.

Gar. **U**tro Søster! et eneste Suk af Fernando?

Elv. Garzia er endelig en behagelig Tyran,
 I det at hand tillader dog i det ringeste at
 græde i hans Slot.

Gar. Du vil endnu see mig meer omgiængelig
 Jeg beder her min kiære Elvira,
 Lad ey dit Hierte staae imod det,
 Som Himlen beskikker.
 Forglem det forbigangne hvad jeg har gjort
 dig, du skal blive Dronning.

Elv. Men hvis du efter Sædvane har
 I Stæden for Formæhling tillavet Døden?
 Dumdristige! skulde jeg søde Arvinger
 Til Thronen i Navarra? er Elvira da
 Fod til, at besætte Verden med Vandfska-
 ninger?

Gar. Hør da, og betænk dig,
 Jeg giver dig saae Dyeblik at raadføre dig
 med dig selv.
 Enten du vil udvælge en skammelig Død,
 eller en Kongelig Throne.

Du foragter mig Utafnemmelige
 Og ophidser mig
 Men du maa frygte min Brede,
 Du er endnu ey paa frie Fod.

Jeg hører du taler fræk
 Men dersom du ey frygter endnu

A vista dei tormenti,
Si cangierà quel cor.

Scene VI.

Elvira. (sola)

Innocenza, pietà, costanza, amore
Configliate il mio core;
Ma per salvar tant' innocenti almeno,
Cui barbara catena
Stringi per mia Cagione il fido piede,
E che mai vi poss' io spender di meno,
Che accettar uno scettro, e amar la vita.

(parte)

Scena VII.

Anagilda e Fernando.

Ana. **Q**uel Pastor, che ti sciolse, e che hà
narrato

A noi, d'Elvira tua, d'Elvira mia,
La certa prigionia
Quasi tutto hà turbato
Il piacer, che trovai,
Or ch' innocente, e fido io ti trovai.

Fer. Forse Elvira a quest' ora
Del tuo crudo Germano - - -

Ana. Eh spera ancora

Sap-

Da, ved at see dine dig bestemte Piins
 ser
 Vil dit Hierte nok forandre sig.

Siette Scene.

Elvira. (alleene)

Usskyldighed, Medlidenhed, Bestandighed og
 Rieklighed,
 Giver mit Hierte Raad;
 Men i det ringeste, for at fresse saa mange Usskyldige
 Som for min Skyld er
 I Lanker, for deres Verlighed
 Hvad kand de vel koste mig ringere
 End at jeg tager imod et Scepter, og elsker Livet.
 (gaaer bort)

Envende Scene.

Anagilda og Fernando.

Ana. Den Hyrde som løste dig, og som fortalte
 Os, at den dig og mig saa fiære Elvira
 Vist var i Fængsel,
 Har næsten aldeles foruroeliger
 Den Glæde jeg havde over
 Alt finde at du var uskyldig og oprigtig.
 Fer. Maaskee at Elvira nu
 Af din grumme Broder
 Ana. Nej du maa haabe endnu

Sappi: Che antica legge, e giusta,
E da i Re di Navarra ancor giurata,
Che Nobile Donzella
A morir condannata,
Possa trovar ragione
Nel ferro, e nella sorte.
Di Guerriero Campione;

Fer. Or dunque mi preparo
Per Elvira al cimento.

Ana. Jo tel consento
Ma anch' io ti seguirò
Col nome di Scudiero.

Fer. O questo no.
Or che tu sei mia sposa
Ti vuò men generosa;
Or qui m'attendi. Addio.

(parte solecito)

Ana. Ti vuò seguir fedele
Idolo mio.

E' dolce diletto
D'un' alma, che amante
Seguire costante
Il caro suo ben.
Deh caro se m' ami
Seguirti concedi.
Qual core tu vcdi,
Ch'io chiudo nel sen.

Scce-

Dg vilde: at den gamle retfærdige Lov
Er endnu handthæved af Kongerne i Na-
barra,

Alt et adeligt Fruentimmer
Som er fordømt til Døden
Kand faae Ret og Forsvar
Bed Sværd, naar Skiebnen vil,
Dg naar en Krigshelt tilbyder sig at møde og
slaaes for hende;

57 Fer. Da vil jeg tillave mig
Til at stride for Elvira.

1A Ana. Jeg samtykker det gierne,
Men jeg vil følge med dig
Under Navn af Baabendragere.

57 Fer. Mey aldeeles ikke.
Ehi nu du er min Brud
Vil jeg nok at du er lidt mindre saa vovelig
høymodig.

Du kand bie mig her. Farvel.
(gaaer hastig bort)

1A Ana. Jeg vil med mit oprigtige Hjerter,
Følge dig, som jeg tilbeder.

Det er en sød Fornøjelse

For en forelsked Siæl

Alt følge bestandig

Sin Allerkiæreste Skat.

Jeg beder dig Allerkiæreste hvis du

Elsker mig, saa tillad mig

Alt jeg følger med dig, du seer hvad

Hjerter jeg har til dig.

Scena VIII.

Sala Reggia.

Elvira.

Risposi disperata,
Chè farò del Tiranno.
Fedè e constanze mia, voi che parlaste
Alla mente agitata,
Assistite al pensier, che le dettaste.
Ma eccolo appunto.

Scena IX.

Garzia, e sudetta.

Gar. **E**lvira,
Elv. Mio Signore.

Gar. Mia Reina.

Elv. Mio Re.

Gar. Ah se non fosse, Elvira, il tuo timore
Che dicesse così, felice me!

Elv. Allor, ch'io destinai
D'esser Sposa a Garzia già non mi mosse
Che il fatal colpo di Fernando morto,
Che persuase alfin il cor dolente
Di trovar in Garzia qualche conforto.

Gar.

Ottende Scene.

Kongelig Sahl.

Elvira.

Jeg har svaret dumdriftig
 Hvad skal jeg gjøre med denne Tyran.
 Du min Oprigtighed og du Bestandighed, I som
 talte
 Til mit oprørte Sind
 Kom mine Tanker til hielp, i det jeg nu skal sige
 Men der kommer hand just.

Niende Scene.

Garzia og forrige.

Gar. Elvira.

Elv. Min Herre.

Gar. Min Dronning.

Elv. Min Konge.

Gar. Alch hvis det var ey din Banghed, Elvira
 Som talte saaledes, da var jeg lykkelig!

Elv. Da jeg foresatte mig
 Alt være Garzies Brud, var der intet som
 rørte

Mig, uden det Klagelige Stød at Fernando
 er død,

Som dog tilsidst overtalte mit forrigsfulde
 Hjerte

Til at troe at jeg skulde finde Trøst hos
 Garzia.

Gar.

Gar. Dunque mia cara eccoti il core.

Elv. Appunto il cor desio.

Gar. Ecco in pegno di fè la mano stendo.

Elv. La fè, che dasti altrui, quella ti rendo.

*(Mentre Garzia le porge la destra, Elvira
cava uno stile per ucciderlo)*

Scena X.

*Fernando in abito guerriero con visiera che ferma
il colpo, e li sudetti.*

Fer. Ferma, Elvira, che tai?

Elv. Fortuna infida!

Gar. Amico, io ti ringrazio.

Empia, così tradirmi? Olà s'uccida.

(S'avanzano le guardie)

Fer. Ferma Sire.

Gar. Non più.

Fer. Giustizia attendo.

E come qui la giusta legge vuole

La Donzella diffendo.

Sia tuo Campion qual vuoi.

Gar. Il Campione io farò, che non debb'io.

Fidare ad altra spada

Le mie giuste vendette, o l'onor mio.

Olà, nessun s'accosti.

(sono in positura di far duello)

Sce-

Gar. Der er da mit Hierte, Allerkiæreste.

Elv. Just Hiertet forlanger jeg.

Gar. Her rækker jeg dig min Haand til Pandt paa oprigtig Kiærlighed.

Elv. Den Oprigtighed du har beviist andre, beviiser jeg dig igien.

(imens Garzia rækker Haanden frem, trekker Elvira en Dolk for at dræbe ham)

Siende Scene.

Fernando i Krigsdragt med Hielm, som holder Stødet op, og de forrige.

Fer. Holdt Elvira, hvad gjør du?

Elv. Ugunstige Lykke!

Gar. Jeg takker dig, min Ven.

Bedrageriske, saaledes vilde du omkomme mig? hør der, dræb hende.

Fer. Jeg beder lad blive Allernaadigste Konge.

Gar. Nej, intet.

Fer. Jeg holder mig til Retten

Og som den retfærdige Lov bøder

Forsvarer jeg dette unge Fruentimmer

Du maa lade møde for dig hvilken Helt du vil

Gar. Jeg skal selv være den Helt, thi jeg bør ikke

Betroe til en andens Kaarde

Min retmæssige Hebu, og min Ære.

Jeg befaler, at ingen maa nærme sig.

(de stiller sig imod hverandre til at duellere)

Scena Ultima.

(*Anagilda, coperto il viso, e li sudetti.*)

Ana. O Dio, fermate.

Sposo, German, che fate?

Vinca chi vuol di voi

Sempre Anagilda avrà perduto poi.

Garzia: questo è Fernando.

Fer. Io son Fernando, ed alla tua difesa
Adoprai quella mano

(*si scopre la visiera*)

Dal rigor de tuoi lacci ancor offesa,

Gar. Deh magnanimo Prence,
Se l'armi tue i benefici sono.

Vinci affatto il mio cor col tuo perdono.

Fer. Perdono! Io non so quando
Garzia m'abbia oltraggiato?

Gar. Anagilda Perdono.

Ana. Mentre gl' astri rubelli

Col tuo, col regnò mio, son già placati;

Deh se piange Garzia, a lui perdona.

Elv. Non son men di Fernando generosa,
Ogni offesa in obbligo resti sepolta.

Gar. Tanto mi basta, o cara,

Ana. O Elvira generosa.

O consorte adorato!

Gar. O Regno fortunato!

Elv.

Sidste Scene.

Anagilda, med bedækket Ansigt, og forrige.

- Ana.** O! Gud holder inde.
(falder paa Knæ imellem dem)
Gemahl, Broder, hvad gjør I.
Hvem af jer der endog vinder
Saa har dog Anagilda altid siden tabt.
Garzia: Denne er Fernando.
- Fer.** Jeg er Fernando, og til dit Livs Frelse
Har jeg brugt denne min Haand
Som endnu erindrer sig de haarde Lænker
som du lagde paa den.
- Gar.** Ach ædelmodige Fyrste
Da Begjærninger er dine Baaben
Saa har du med at tilgive mig, gandske over-
bundet mig.
- Fer.** Tilgive dig? Jeg veed aldrig af meere,
At Garzia har gjort mig Fortræd.
- Gar.** Jeg tilgiver dig Anagilda.
- Ana.** Da altsaa ald Tvistighed imellem
Dette og dit Rige er bieslagt
Saa tilgiv da Garzia, efterdi hand fortryder
det forrige.
- Elv.** Jeg er ikke mindre ædelmodig end Fernando
Enhver Forseelse skal forglemmes.
- Gar.** O Allerkiæreste, det er mig da nok.
- Ana.** O ædelmodige Elvira
O Elskværdige Brudgom!
- Gar.** O lykkelige Rige!

Elv. Oh dì giocondo !

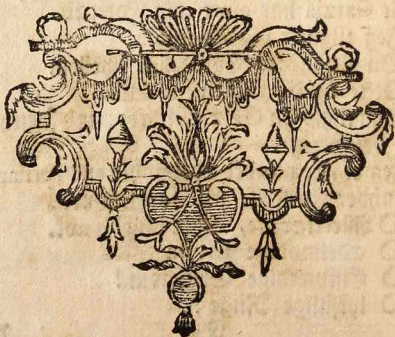
Gar. Sposa diletta a questo sen ti abbraccio.

Elv. Mio sposo, e Re,
Con catena d'amor anch' io t' allaccio.

CORO.

Della neve a candori innocenti
Serba fede dell' etra l'ardore,
Ma la face pudica d'amore
Fà più bella la fè ne tradimenti.

FINE.

Elv. O glade Dag!

Gar. Elskværdigste Brud, jeg omfavner dig?

Elv. Min Gemahl og Konge

Jeg vil og med de allerkærligste Forbindtlig-
heder foreene mig med dig.

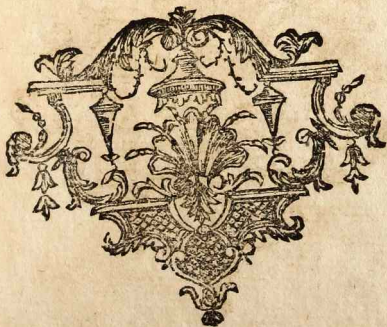
CHORUS.

Ligesom den kolde Sne fordrives ved
Sommerens Varme, og bliver til klart Vand,
Saaledes bliver den Blufærdighed, som sees i et
Ansigt,

Der af Kærlighed næsten har ladet sig overtale til
At begaae et Forræderie, til en Yndighed, ved at
have

Været oprigtig.

Ende.

THE
OF THE
OF THE
OF THE
OF THE
OF THE

CHOLERA

THE
OF THE
OF THE
OF THE
OF THE
OF THE

2

CH.

